

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2017. április 20.
(csütörtök)

Földvári Tibor

KIRÁLYSÁG HEBRONBAN

Énekek: 264

Alapige: 2Sámuel 2,1-11

*Ezek után lőn, hogy megkérdezé Dávid az Urat, mondván: Felmenjek-é Júdá-
nak valamelyik városába? Kinek felele az Úr: Menj fel. És monda Dávid: Hová
menjek? Felele: Hebronba. Felméne azért oda Dávid és az ő két felesége is, Ahinoám,
a Jezréelből való, és Abigail, a Karmelből való, Nábál felesége. És embereit is, a
kik vele valának, felvivé Dávid, kit-kit a maga házanépével, és lakának Hebron vá-
rosaiban. És eljövének Júda férfiai, és ott felkenék Dávidot királynak a Júda házán.
Mikor pedig megjelentették Dávidnak, mondván: A Gileádból való Jábes emberei
voltak azok, kik eltemették Saul; Követeket küldé Dávid a Gileádból való Jábes em-
bereihez, és ezt izené neki: Áldottak vagytok ti az Úrtól, kik ezt az irgalmasságot
cselekedtétek a ti uratokkal, Saullal, hogy eltemettétek; Annakokáért most az Úr
cselekedjék veletek irgalmasságot és igazságot; sőt én is ezt a jót teszem veletek,
hogy ezt cselekedtétek; most azért a ti kezeitek erősödjenek meg, és legyetek erős fér-
fiak, mert megholt a ti uratok Saul, és immár engem felkent királynak Júda háza
önmagán. Abner pedig, a Nér fia, a ki Saulnak fővezére vala, felvevé Isbósetet, a
Saul fiát, és elvivé Mahanáimba. És királylyá tette őt Gileádon, Asuron és Jezréel
városán, és az Efraim és Benjámin nemzetségein, és az egész Izráelen. Negyven
esztendő s vala Isbóset, Saul fia, mikor uralkodni kezdé Izráelen, és két esztendeig
uralkodék. Csak Júdának háza követé Dávidot. Lőn pedig az időnek száma, míg Dá-
vid király volt Hebronban Júdának házán, hét esztendő és hat hónap.*

Imádkozzunk!

Magasztalunk azért, mennyei Édesatyánk, téged, hogy ismét együtt lehattunk a
te népeddel a gyülekezet közösségében a hétközi istentiszteleten, és hogy az énekek-
ben is vallhattuk: isteni személyed csodája a mi számunkra valóságos szeretetet, ke-
gyelmet jelent. És nemcsak isteni személyed, hanem isteni tetteid is. Köszönjük,
Urunk, hogy gyönyörködhetünk a te személyedben, és imádkozhatunk téged tetteidért,
csodáidért. De kérünk arra, Urunk, hogy ha valakinek éppen a mai nap lett volna ne-
héz, segíts neki, erősítsd őt, hadd tudjon ő is rád tekinteni, benned bízni.

Köszönjük, Urunk, hogy a te személyedet és isteni tetteid nagyságát az Úr Jé-
zusban mutattad meg. Köszönjük, hogy ma is órá tekinthetünk.

Kérünk, hogy hadd érthessük meg ma is a te igéd üzenetét. Bátoríts, vigasztalj, erősíts bennünket, ma is azt add, amire szükségünk van, hogy boldog hívő emberek legyünk, és az életünkkel is mutathassuk azt a kegyelmet, azt a szabadítást, amelyet megszerzett az Úr Jézus számunkra. Az ő nevében hallgasd meg imádságunkat.

Ámen.

Igehirdetés

Bizonyára emlékeznek a testvérek, hogy év elején az év első igehirdetésében milyen bátorító üzenetet mondott számunkra az Úr. Jakab leveléből hallhattuk az igemagyarázatban: „Ha az Úr akarja és élünk, ím ezt, vagy amazt fogjuk cselekedni.” Dávid számára sem volt egyszerű ennek az igei gondolatnak a valósága, annak hétköznapi megélése. Nemcsak az újszövetségi hívő nép, hanem az ószövetségi hívő nép számára is fontos kérdés volt: mi az Úr akarata. Emlékszünk, hogy Dávid életében ez a várakozás majdhogynem két évtizede tartott már eddig. Ez a történet abban ragadott meg engem is, hogy amikor már úgy tűnt, hogy vége a várakozásnak és jön a beteljesedés ideje, király lehet Izrael felett, még mindig várnia kellett hét és fél esztendő. Amikor már a várakozás idejének a lejártá még az eseményekben is úgy tűnik, hogy bekövetkezett, és még akkor mindig csak várni, könnyen próbára teheti a legkomolyabb hívő emberek, hívő szolgálok életét is.

És Dávid olyan természetesen – mint mindig is – keresi az Úr akaratát. Lehetne úgy is mondani, Dávid aztán mondhatta volna: – Ha az Úr is akarja és hát élek, akkor most már legyek Izrael királya! – de az volt a kérdés, hogy mit akar az Úr. Dávid számára még az ígélet beteljesedésének a módja, ideje is mindig Isten szerint kellett, hogy történjen. Amikor nem ezt tette, akkor ő is súlyosan vétett az Úr ellen.

Ez a bibliai történet arra utal, hogy hogyan valósította meg az Úr a földi királyságát az ószövetségi időben, milyen is volt ez a királyság, és ez a történetrészlet – különösen Dávid személyén keresztül – bemutatja, hogy az Isten királyságának és az Isten királyának a jellemzője, hogy az ő akarata szerint történik minden – akkor is, amikor kritikus a helyzet –; az ő akaratát megismerve cselekszik a hívő ember, és nemcsak úgy vár semmit téve; és az ellenséges helyzetben is, ellenséges körülmények között is Istenben bízva cselekszik, vár. Egyszerűek a gondolatok, szeretnék majd hétköznapi példákat is hozni. De háromszor is hallottuk, hogy Dávid Júda házán király, és igazából ezt a három említett igevershez kapcsolódó üzenetet foglaltam így össze.

Isten akarata szerinti király Dávid, – és majd Jézusra fogunk tekinteni természetesen – és ez az első gondolat. Sámuel két könyve azt mutatja be, hogy hogyan adott Isten királyt. Sámuel 2. Könyve: hogy hogyan lett végre Dávid király. Ahogy jeleztem a bevezetőben, de még mindig nem abban az időben, amikor az emberi tényezőket tekintve már megvalósulhatott volna Isten ígéletének a beteljesedése.

Saul meghalt, Dávid egy gyönyörű éneket, imádságot mondott halála fölött. Remélem észrevettük, hogy mennyire kegyelmesen és Isten szeretetét képviselve Saul iránt is fogalmazta meg Dávid azokat a mondatokat, amit az őt bántó királyról mondott. Most már minden adott lenne ahhoz tehát, hogy Dávid akkor egész Izrael fölött király legyen. Tényleg az események alakulása is mind erre mutat. Dávidot is Jonatán – emlékszünk – többször megerősítette, hogy: – Te leszel apám után a király – és mindenki tudta Isten ígéletét. Ne felejtsük el! Saul maga is, Jonatán is, Abner is, aki itt egy másik királyt választott mégis, Saul fiát, Isbósetet.

Mindenki tudta, hogy mi az Úr ígérete, hogy ennek mikor kellene beteljesedni. Dávid is tudta, és valóban ő hívő emberként is a maga természetességében gondolhatta volna, hiszen volt hadserege, az emberei ott voltak vele, hogy akkor átveszem a hatalmat, hiszen itt az idő. Az Úr eltette az útból az ellenséget, most már jön az én időm. Végre érkezett az idő az uralomra.

Dávid viszont nem így gondolkodik. Az ősi szövegben így van a kezdés: „És lőn ezek után...” – ami azt jelzi, hogy zajlik az Isten által irányított történelem, az üdv-történet menete, hogyan lesz királlyá Dávid egész Izrael fölött (Sámuel 2. könyve, ahogy jeleztem). És Dávid pontosan azért, mert ezt a fajta történelmet akarja ő is megélni, átélni, Istentől vezetve, ha kell, irányítani az üdvtörténetet, ezért akkor nem az ő emberi, akár hívő emberi érdekei, vágyai, vagy az Isten ígéretére alapozott lát-szólagos időtényezők befolyásolják, hanem legyen meg az Úr akarata.

Ahogy mindig is tett Dávid, megkérdezi az Urat: „Felmanjek-e Júda valamelyik városába?” Mikor a válasz az, hogy igen: – Hova? – Hebronba. Az Úr akarata a kérdés, hiszen ha az Úr szerinti idő, mód, az Úr terve és célja szerinti események a döntőek, hogy ki legyen a király és mikor, akkor minden tekintetben az Úr vezesse az övéit.

Kálvin ehhez a vershez fűzött magyarázatában nagyon aláhúzta, hogy mennyire fontos nemcsak az élet nagy döntésénél, hanem a legegyszerűbb hétköznapi élet-helyzetekben is, de a nagy döntéseknél aztán pláne, hogy Isten akaratát keresse a hívő ember. Ez nem semmittevés, és nem az, hogy nem merek semmit csinálni, mert bizonytalan vagyok, hanem éppen az ellenkezője. Annak a bizonyossága, amit a 40. Zsoltárból hallottunk a köszöntésben: „Várván vártam az Urat...” Az Úrra való várakozásra mondja az ige, hogy jó várni az Úrra, megadással lenni a szabadításáig.

Milyen Isten szerint a királyság a földön? Hát az nem olyan, mint amilyen Abner szerint. Nem olyan, mint amilyennek esetleg az Úr Jézus tanítványai maguk is várták. Most olvastuk azt is a Cselekedetek könyvében. Nagy események történhetnének, akkor most készülsz helyreállítani az országot Izraelnek? Dicső földi uralom? És Jézus őket is helyreigazította.

Eszünkbe juthat, hiszen a passió hete nagyon közel van, tulajdonképpen az egész Isten királysága, Isten országa eljövetele, annak megvalósulása itt a földön, és annak a megvalósításban való királyi személynek az egész léte ott Jézus Gecsemáné kerti imádságában derül ki, hogy valóban lesz korona Jézusnak, de ezt a kereszt útján fogja ő is elérni. Jézusnak is megvolt minden ígérete az Atyától, és nagyon jól tudta, hogy mikor jött el az óra, és a Gecsemáné kertben ő is ezt harcolja meg, hogy: – Atyám, akkor mi a te akaratod? És pontosan Márknál olvastuk – erre fontos újra meg újra emlékeztetni magunkat –, hogy Jézus ezt is kimondta, hogy: „Abbá, Atyám! Neked minden lehetséges.” Hiszen mindenható Isten, tehát ő bármikor beteljesítheti az ígéreteit bármilyen formában.

De Jézusnak is az a döntő, hogy: – Atyám, mi a te akaratod? Akkor menjek a keresztre? Akkor vállalni kell azt, amit? A királyság, a győzelem Jézus számára is az Atya akarata szerinti módon történjen: a kereszt útján a korona.

Dávid számára, aki ugye őse az Úr Jézusnak, ez nem kérdés nekünk, hogy akkor most az élettemmel mi a terved, mi az akaratod? Júda földje, Hebron. Nem tudom, mennyire emlékszünk Hebron városára, Hebron városa környéki részekre az Ószövetség korábbi történeteiből? Mert tulajdonképpen talán Jeruzsálem után a legfontosabb város volt Hebron. Ezt a várost kapta meg Káleb Istentől ajándékba, ahol

anákokat is le kellett győznie. Korábban pedig ez az a város, amelynek a közelében az ősatyák temetkeztek: Makpelá barlangja. Ennél a városnál halt meg Sára, ezért is lett a Makpelá barlangja temetkezési hely.

Hebron városa – nem véletlen, hogy ezt választotta Isten – ilyen értelemben az isteni ígéreteket igazoló város, már a létével is. És nem is csak az ígérek, hanem a beteljesedés. Hiszen a temetkezési hely volt, emlékszünk, az ősatyák számára az egyetlen olyan terület az ígért földjén, ami valóban az övék volt. A temetkezési hely, illetve a sírhely az már Ábrahám öröksége. Hebron, Makpelá barlangja már nemcsak ígért, hanem beteljesedett ígért, mert az az övék. És minden, ami örökség, beteljesedett ígértként a jövő nemzedék számára mutatta, hogy az Úr a többit is megadja.

Dávid idejében ez nem kis kérdés volt, mert talán gondoljunk arra a mi népünk történelméből, amikor török uralom volt Magyarországon, hogy mekkora rész volt a magyaroké magyar honban. Mert nagyon kicsi rész. A filiszteusok uralták gyakorlatilag az izraeli törzsek legnagyobb részét. Abner vezetésével Isbóset királysága nagyon minimális területen lehetett. És gondoljuk végig, hogy Dávid Hebronba költözik, Júda megválasztja királynak, az izraeli törzsek fölött látszólagos királyként Isbóset – hogy örülhettek a filiszteusok, hiszen nekik sokkal könnyebb helyzet volt, hogyha az ellenségeik is egymással majd csatáznak. Tehát még a körülmények is olyanok voltak, hogy sokkal bölcsebb lenne már az Úrnak Dávidot az egész Izrael fölött királlyá tenni, nem? Ez olyan emberi gondolkodás, olyan világi.

Testvérek, emlékeznek, ahogy mondani szoktam, hogy túl világi. Abnernek a személye, az majd túl világi, amikor ő tényleg csak önérdékből teszi mindazt, amit. Dávid viszont a túlvilági, tehát Istenre figyelő szívvel, hittel. És akkor leszek király az egész Izrael fölött, amikor az Úr elhozza. Mert Dáviddal vele van az Úr. Hebron városa hirdetheti számára is, hogy ő be fogja teljesíteni az ígéretet akkor és úgy, amikor és ahogyan ő akarja.

Ezért fontos kérdés nekünk is, hogy mi hogy állunk a várakozással? De most nem is az a várakozás, amikor már évtizedek óta várni kell, hanem a várakozásnak az a fajta érzése, állapota a hívó életünkben, amikor már semmi akadályja nem lenne a láthatókra nézve annak, hogy akkor az Úr beteljesítse, amit elgondolt, már minden arra tendál, hogy beteljesedjen, és még mindig csak Júda fölött király Dávid, még mindig nem lehet egész Izrael fölött király. Dávid számára mindenképpen hitpróba is volt ez, de az látszik, hogy ebben a hitpróbában ő teljesen természetesen megáll.

Amikor baba-mama körön beszélgettünk erről az ígéről szerdán, ott ugye az édesanyák olyan anyukák, akik egy-két-három éve még ifis lányok voltak. És hát beszélgettünk arról, hogy nem volt egyszerű, ha esetleg többet kellett várni férjükre, nem volt egyszerű várni hívó lányként a társra. Aztán nem volt egyszerű várni már férjként, feleségként a gyermek születésére. Vannak köztük olyan anyukák is, akiknek később született meg a gyermek. Ők tehát hozzá vannak szokva a várakozáshoz. És velük is ahogy beszélgettünk az élet dolgairól fiatal családokként, hogy hogyan élük meg azt, amikor kérdezi a hívó ember is, hogy most miért kell várni? Mi a célja vajon az Úrnak? Nem mindig derül ki egyébként a cél.

Az egyik édesanya elmondta, hogy neki nem volt egyszerű azt átélni, amikor még mindig nem született meg a baba, mert nem akart megszületni a kiírt időre. Egészséges volt és még mindig várni kellett. És aztán ő elmondta, hogy neki milyen sok erőt jelentett, amikor megértette, hogy hát ez is az Úr kegyelme, hogy megszületik majd, még ha tolódik is az az idő, amit egyébként az orvosok állapítottak meg.

Amikor lakáskérdés van, munkahelykérdés és lehetne sorolni az élet dolgait. Időskorban: miért tart még itt az Úr? Nem jobb lenne, hogyha elvinne magához, ha ilyen beteg vagyok, ha ennyire nem tudok már szolgálni? De gondoljunk arra, amikor várjuk a szereteteink megtérését, akár a gyermekek hitre jutását, akár a nagyon nehéz természetű családtagok, munkatársak hitre jutását. Még mindig várni kell, pedig olyan szép volt mindaz, ami addig történt, és mintha az Úr most már be akarta volna teljesíteni, amit megígért, de még várni kell.

Az egyik írásmagyarázó Máté evangéliuma 13. részére utalt, amelyikben megjegyezte, hogy Jézus a mustármagról szóló példázatot azért is mondta, hogy jelezze, hogy kezdetben, amikor a mustármag el van vetve ott a földben, ott nem látszik, de egyszer csak kinő és hatalmas fává nővi ki magát. Nemcsak a növekedés mérete a beszédes itt, hanem az Isten országa példájában az elrejtettség. Nem látszik Isten országának az ereje, nem látszik, hogy itt bármi is történne, de nyugodtak lehetünk, mert a mag el van vetve. Már csak idő kérdése, hogy egyszer csak kikel.

Az isteni ígéretek is ilyenek Isten országa szempontjából. Isten országa a földön valósul meg, de nem földi ország. Hadd húzzam alá, amit a tanítványok kérdésére adott válaszként Jézus is maga megmondott. Nem azt mondta, hogy nem most jön el az Izrael számára a királyság, a földi királyság, hanem azt mondta nekik, hogy nem a ti dolgotok tudni. Mi a ti dolgotok? „...vesztek erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim.” Az Isten országa földön valósul meg, de Isten szerinti módon.

Dávidnak a hebroni uralkodása, az minősítetten beszédes és mutatja ezt a lelki igazságot. Isten országa alapelvei, működése, Dávid hebroni uralmában olyan szépen látszanak. És a személyes hívő életünkben is, közösségi életünkben is Isten országa így valósulhat meg ma is. Ebbe belefér az, hogy az Úr ígéretei is a beteljesedésre nézve az ő ideje, az ő akarata, az ő általa elrendelt cél, megtervezett döntések alapján megy végbe.

Még van két jellemző gondolat, ezekről beszéljünk. Amikor Dávid a Jábes-gileádiaknak üzen, tudomásukra hozza, hogy Júda őt választotta királynak. Itt is tehát szerepel, hogy Dávid még csak Júda fölött király. Jábes-gileádiak voltak azok, akiket Saul még a királysága kezdetén, mikor az Úr kiválasztotta őt királynak Izrael kérésére, Náhástól megóvta őket. Nem volt az véletlen, hogy ők nagyon hálásak voltak Saulnak, és életük kockáztatásával is elmentek és Saul és a fiai holttestét tisztességesen eltemették. Jábes-Gileád másrésről olyan helyen volt Izrael földjén, ami Júda és az izraeli törzsek határánál volt. Ez azért is fontos, mert ha jábes-gileádiak elfogadják Dávid királyi uralmát, ennek jelképes üzenete is lehet, hiszen Saulhoz nagyon közel vannak, nagyon szeretik, erősek, bátrak, és valamilyen módon képviselhetik a többi törzsek döntését is majd, vagy esetleg bátorítás lehet az ő döntésük a többi törzs számára.

Mindenképpen gondoljunk arra, hogy Dávidnak ez egy nagyon jó politikai döntése is volt, hogy a jábes-gileádiaknak üzent. De egyértelműen látszik, hogy nem Dávid önérdeke a döntő, hanem ahogy Istenről beszél a jábes-gileádiaknak és ahogy ebbe az egészbe belehelyezi önmagát. Fontos, Dávidnak ez a tette, ez a politikai tette, nagyon is Isten szerinti. Hálát ad nekik azért, amit tettek: – Áldottak vagytok az Úrtól. Istennek az irgalmát és igazságát emeli ki. Jelzem, hogy mikor Mózeszel Isten beszél az aranyborjú történet után, illetve megmutatja a maga dicsőségét és kiáltja előtte az Úr nevét, akkor a végén ez hangzik el, hogy az Úr irgalmas és igazságos, kegyelmes az Úr, irgalmas és a legvégén újra elhangzik ez, hogy irgalmas és igazságos. Benne

van az isteni kegyelem, szeretet, irgalom gondolata, az igazságban pedig a szilárdság, állandóság, maradandóság, lelki igazság, valóság.

Itt is benne van, hogy Isten milyen. Istennek ez az irgalma jábes-gileádiak életében nagyon kritikus helyzetben, Saul halála, temetése kapcsán és Isten irgalma, igazsága abban, hogy Dávid most már Júda királya. De a jábes-gileádiak is tudták, hogy Dávid egész Izrael királya kellene, hogy legyen. Én csupán jellemzőként akarom azt kiemelni, hogy érdekes, nem olvassuk itt a történetben, hogy aztán ők hogyan döntöttek, hanem az látszik, hogy a folytatásban Abner királlyá választja, királlyá teszi Isbósetet. Tehát nem tudjuk itt a történetben, hogy vajon most ez a város, ezek az emberek hogy döntöttek. De nem is ez a döntő, hanem az a fontos, hogy Dávid velük kapcsolatban hogyan akar Isten embereként az Úr királyaként tenni.

Dávid fölkínálta nekik a királyságot. Nem az volt benne, hogy: – Mivel én vagyok a király és az ígéretetek is ezt mondták, tehát kutya kötelességeitek engem királyként elfogadni. Majd olvassuk a folytatásban, az 5. részben lesz, hogy egész Izrael elismeri Dávid királyi uralmát. És ők maguk mondják, hogy: – Mi nagyon jól tudjuk, hogy az Úr téged választott. És már évtizedek óta ez igaz, csak éppen késtek az elismerésével.

Dávid tettében látszik, hogy az Isten országa alapelvei, működése, és az Isten országa királya, Jézus személyében is felajánl. Jézus soha nem erőszakos. A kegyelemből hit általi üdvösség, ami a reformáció emlékévében is fontos igazság, az nem azt jelenti, hogy Jézus valakire ráerőszakolja magát. A bűnösnek el kell ismernie, hogy nekem szükségem van kegyelemre. Én nem akarom, hogy a gonosz legyen a királyom, hanem az Úr. Az Úr Jézus, amikor a királyi tisztéről és uralmáról beszélt, ő mit mondott? Elérkezett az Isten országa, itt van, térjete meg és higgyetek az evangéliumban! Jézus is felkínálta önmagát, és a hitet várta, a bizalmat, az elismerését annak, hogy ő a király.

Dávid a jábes-gileádi embereknek, mikor azt mondja, hogy erősítsék meg kezeiket, legyenek erősek, férfiak – mert itt az Úr ügyéről van szó –, benne van ez a gondolat, hogy lássák meg, hogy Isten ügye az, amit ők tettek Saullal, és amit ők tehetnek Dáviddal is, amennyiben elismerik királyként. Az Úr ügye. Tehát amit ők hívó emberként, hívó közösségként tesznek, az most ebben az időszakban az Úr királyságának, Isten országának a legfontosabb ügye. Abban, hogy terjedjen az Isten országa királysága ott Izrael földjén. Valóban az Úr legyen az ő népének a királya, mert az Úr választotta Dávid.

Az Úr Jézus szempontjából is ugyanez van ma is. Küldte Jézus az övéit – „... vesztek erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim” –, hogy terjedjen az Isten országa. Ha Jézus a király, akkor az ő alapelvei, az ő működési elvei alapján. Hogyha Jézus a király, akkor az azt jelenti, hogy azok, akik elismerik a királyságát, készek neki szolgálni.

Megint egy írásmagyarázóra hadd hivatkozzak, nekem nagyon tetszett a gondolata, mikor a Máté evangéliuma 11. részéhez utalt. Mert nagyon szeretjük mi, azt gondolom, azt a kijelentést: „Jöjjetek én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterhelteketek, és én megnyugosztalak titeket.” Ez egy fantasztikus bátorító hívás a megfáradtnak, az elgyötörtnek, a várakozásba belefáradtaknak is talán. De hogy folytatja Jézus? Mert a megfáradtnak, az elgyötörtnek, ha jön Jézushoz, arra gondolnánk legtermészetesebben, hogy akkor jöjjön a nyugalom, a békesség, hiszen fáradt, meggyötört. De Jézus nem ezt mondja, hanem azt, hogy „Vegyétek föl magatokra az én igámat...”. És az iga, az teherhordozásért van. Jöjjetek meggyötörtök, megfáradtatok, nálam nyugalmat találtok, de ez a nyugalom az igafölvétel. Szelidség és alázatosság.

Isten országa, Isten királysága, Isten országa királya jellemzője, hogy ő akkor tényleg uralkodik. És az övéi számára igát ad. Csak a folytatás is fontos: „...vegyétek magatokra az én igámat...”.

Ezt a képet úgy jellemzem, hogyha kettős iga, akkor az egyik részében ott van a hívó ember, a másik részében pedig ott van az Úr. És vele együtt. Mert az Úr Jézus ugyanazt élte meg és mutatta, amit Isten Dávid számára, hogy Dáviddal volt, és Dávid királyságát készítette.

De mielőtt még Izrael fölött király lett volna, Dávidnak ez az *Isten királya vagyok Júda fölött* állapotában ott Hebronban azt is jelentette mindenképpen, hogy nagyon ellenséges körülmények között is meg kell ezt élni. Ezért fontos, hogy az Úr Lelke ide íratta le a szentíró által, hogy Abner hogyan dönt mint Saul fővezére, hatalommal bíró személy, aki nagyon jól tudta, hogy Dávid az Úr választottja. Csak neki megvoltak a maga családi érdekei, önérdekei, és Isbósetet teszi királlyá.

Olvashattuk, hogy milyen harcot kezdeményez Abner – nem Dávid, Abner –, hogy akkor Isbóset király legyen egész Izrael és Júda fölött. Jellemző tehát, hogy nem Dávid kezdeményezi a harcot, hanem mivel harcolni kell, ezért Dávid, illetve Dávid emberei harcolnak az Úr ügyéért.

Csak azt a gondolatot említem meg, hogy Dávid számára és Isten országa mindenkor királyi jellemzője ez, hogy harcok között is megvalósul. A győzelem kimenetele az nem kérdés, hiszen az Úr győzött, győztes. De amikor ma is az Úr az övéit küldi ebbe a világba, akkor emlékszünk, sose felejtjük el, mindig farkasokhoz küldi a bárányokat. Az Úr királysága ebben a földi életben a mi számunkra is mindig úgy valósul meg, hogy nem világi módon, de ebben a világban. Azaz nem mindegy, hogy az önérdek, vagy az Úr érdeke a kérdés. Abner csak azt nézte, hogy neki mi a jó. Őt nem érdekelt Isten, Isten szava, Isten ígérete, tulajdonképpen ő az Úr ellen lázadt föl, nem is Dávid ellen.

Hallottuk az előző igehirdetésben az óember kifejezést. Ezért is eszembe jutott ez, hogy a hívó életünkben is, hogy az Úr uralma, királyi uralma megvalósulhasson az ellenséges körülmények között is akár, az mindig az óember ellen van. Az óember azt jelenti: nem uralkodik a bűn. Nem uralkodik a bűn, ezért az ő királysága felszabadított bennünket. Jelzi, de a bűn jelenléte miatt fontos, hogy vegyük komolyan: önérdek vagy az Úr érdeke. Abner viselkedése azt mutatja, amikor még Izrael fiai között is az önérdek.

Egy példát hadd hozzak Péterrel kapcsolatban, mert emlékszünk, hogy zsidó emberként nagyon nem szerette a pogányokat, de mivel az Úr meggyőzte, hogy amit ő megtisztított, nem mondja tisztátalannak, kész volt elmenni Kornéliuszhoz. De bizony Péter óemberi természetete is nagyon kibújt, amikor a Galata levél 2. részében olvashatjuk, mégis csak fölkel a pogány-keresztyén testvérek asztalától, mert a régi óemberi természetből fakadó érzései, alapelvei, működési elvei ezt hozták elő belőle. Mert bejöttek a zsidó-keresztyén testvérei és mit szólnak. Isten országa, Isten országa királya – szelídség és alázat. Milyen szelídség és alázat áradt Péterből, amikor otthagyja a pogány-keresztyén testvéreket az asztalnál és megmutatja nyilvánvalóan, hogy nem véletlenül hagyta ott őket, mert leült a másik csapathoz. Ez milyen szeretet a gyülekezeti közösségben? Pál éppen erről beszél, hogy nagyon is a kegyelem evangéliuma ellen való tett volt ez. És hogyha te a te viselkedéseddel azt mondod, hogy tehát cselekedni kell az üdvösségért, zsidóvá kell lennie egy pogánynak, mielőtt üdvözülhetne, ez nagyon nagy baj, Péter – Galata levél, az evangélium örömhíre.

Az ott egy látványos helyzet volt, egyszeri alkalom Péter életében, de mint példát azért hoztam ide a végén, hogy láthassuk, Abner viselkedése az csak azt jelzi, hogy Dávid idejében is az Isten országa királya és királysága nehéz ellenséges körülmények között is kellett, hogy megvalósuljon. Még akkor is, amikor már úgy látszott, hogy az Úr most már megvalósítja Dávid győzelmét. De most még csak Júda fölött, Izrael fölött még nem uralkodhatott.

Mi számunkra Jézus eljövetele jelzi azt a pontot, amikortól teljes mértékben az Úr uralma. De addig is ő uralkodik, csak lehetnek bizonyos jellemzők a várakozásra nézve az Úrért való tettek, hitből fakadó tettek miatt, és akár nagyon nehéz ellenséges körülmények között is. A mában mi is így élünk. Így éljük meg a hitünket az egyéni életben, a családi életben meg a gyülekezetben is.

Ez a történet abban hadd bátorítson, hogy a várakozás – mert innen indultunk –, a várakozás idején is merjünk bízni abban, hogy amit az Úr ígért, azt megteszi, hiszen Jézusban Istennek valamennyi ígérete igenné és ámenné lett. És ha valamit tennünk kell, az Úrtól kapott kegyelem erejével tegyük, ha nehéz körülmények között kell tenni, mert az Úr így terjeszti az ő országát általunk is, azt pedig vállaljuk. A harc kimenetele nem kérdés, de hogy hogyan harcoljuk meg a hívó életünk során ezeket a harcokat, az az Úr kegyelme, ajándéka. Az Új égen és az Új földön dicsőséges ország és uralom lesz, addig is dicsőséges, de e földi körülmények között valósul meg ez az ország.

Imádkozzunk!

Magasztalunk azért, mennyei Édesatyánk, hogy az Úr Jézus nem valami buborékban élt a földi élete során, hanem nagyon is megélte, milyen Isten országa királynak lenni ebben a bűneset utáni világban. És köszönjük, hogy ő azért tette, hogy így győzzön, és így uralkodjon.

Urunk, te látod, hogy mi mindenképp tudjuk elméletben, hogy lelki királyság valósul meg a mostani időben, de bocsásd meg, amikor mi talán inkább a földit szeretnénk, a láthatókat. Szabadíts fel bennünket, hadd lehessünk olyanok mi is, mint Dávid volt, de még inkább, amilyen az Úr Jézus. Köszönjük, hogy ő példa is nekünk.

Kérünk arra, hogy segíts nekünk, amikor várni kell. Hisszük, Urunk, hogy „jó várni és megadással lenni az Úr szabadításáig”. De addig is, Urunk, nehogy passzívak legyünk, nehogy elgyötörtté váljunk, erősíts bennünket, hogy végezzük azt, ami az adott feladatunk tőled kapott módon.

Kérünk, Urunk, hogy segítsd azokat a testvéreinket, akik úgy vannak missziói területeken, hogy nagyon nehéz számukra, ellenséges emberek között. Ők is hadd hordozzák az igát, a szelídség és az alázat lelkét add nekik is, Urunk.

És kérünk, Urunk, hogy könyörülj meg azokon a testvéreinket, akiknek a földi körülmények egyáltalán nem könnyűek, csomó mindenre várnak, ami talán szükséges dolog az életükben, merjenek rád bízni mindent ők is, kérünk.

És így a kárpátaljai testvéreket, magyarokat eléd hozzuk. Urunk, adj nekik ebben a háborús körülmények közti helyzetben békességet, nyugalmat. Adj ott békét, és akik ott tieid, hadd éljék meg ők is a hitüket tőled kapott kegyelemmel.

Imádkozunk, Urunk, népünkért, vezetőinkért. Bárcsak, Urunk, olyan vezetőink lennének mindannyian, akiknek te vagy a királyuk.

És kérünk, hogy most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg Jézus érdeméért.

Ámen.